

REJESTR DOTYCZY:

BUDZIŃSKI Zygmunt-Olesław

Nr rejestracyjny

492 / 72

Nota zamieszczona:

w tomie

części

Suplement z r. 1972

s/c i

z d.

* 23 grudnia. 1897

..... w

kraj:

+ 23 sierpn. 1972 w Londynie

U.K.

kraj:

pochowany: Hampstead Cemetery

nr grobu:

Indeks

Copyright: 1970

B.O. Jeżewski

Źródła i bibliografia c.d.

znak rozpoznawczy

Uwagi:

FINCHOTA - ppłk b. Seiniak

3DSK - oficer informac.

5866

492

S. † P.

30/8

ZYGMUNT BUDZYŃSKI

ppłk WP, beliniak, odznaczony Krzyżem Niepodległości, 4-krotnie Krzyżem Walecznych, Złotym Krzyżem Zasługi i in., po krótkich cierpieniach zasnął w Panu 23 sierpnia 1972 w Londynie.

Msza św. zostanie odprawiona w kościele św. Andrzeja Boboli w piątek 1 września o godz. 1.30, po czym wyprowadzenie zwłok na cmentarz Hampstead, Fortune Green.

Zawiadamiają pogrążeni w smutku

SYNOWIE, SYNOWE, WNUK I WNUCZKI
RODZINA W ANGLII I W KRAJU

Przejazd na cmentarz zapewniony. Uprasza się o ofiary na Fundację Sztandarów zamiast kwiatów na trumnę. 5866

S. † P.

31/8

ZYGMUNT BUDZYŃSKI

PODPULKOWNIK

żołnierz Józefa Piłsudskiego, drużyniak, beliniak, oficer POW, piechoty w walkach 1918-1920, sztabu DOK IV i Sztabu Głównego, członek zarządów Instytutu J.P. i Koła Beliniaków, odznaczony czterokrotnie Krzyżem Walecznych, Krzyżem Niepodległości, Złotym Krzyżem Zasługi i innymi, ur. 23 grudnia 1897, zmarł 24 sierpnia 1972.

Nabożeństwo żałobne będzie odprawione w kościele św. Andrzeja Boboli w Londynie, Leysfield Road, w piątek 1 września o godz. 1.30, po czym pogrzeb na cmentarzu West Hampstead.

INSTYTUT JÓZEFA PIŁSUDSKIEGO
KOŁO BELINIAKÓW

5871

S. † P.

19.72

ZYGMUNT BUDZYŃSKI

ppłk WP, beliniak, odznaczony Krzyżem Niepodległości, 4-krotnie Krzyżem Walecznych, Złotym Krzyżem Zasługi i in., zmarł 23 sierpnia 1972 w Londynie. Nabożeństwo żałobne w kościele św. Andrzeja Boboli w piątek 1 września o godz. 1.30. Zwłoki spoczną na cmentarzu Hampstead, Fortune Green.

Zawiadamiają

KOLEDZY ZE SŁUŻBY O. II SZTABU GŁÓWNEGO

5883

Śp. ppłk Z. Budzyński

Zmarł 24 sierpnia br. Rozpoczął swą służbę Polsce w 1910 r., gdy jako 15-letni uczeń gimnazjalny, włożył mundur harcerski. Kontynuował ją w Drużynach Strzeleckich, organizacji wojskowo-niepodległościowej, konspiracyjnej na terenie

Królestwa, by z kolei przejść do pracy wojskowej w dalszym ciągu konspiracyjnej w POW, powołanej przez komendanta Piłsudskiego na ziemiach b. zaboru rosyjskiego z końcem 1914 r.

W służbie w POW osiągnął stopień oficerski dowódcy plutonu i na tym stanowisku w kompanii Konrada Libickiego, w batalionie Żulińskiego dołączył w końcu sierpnia do 1 Brygady na froncie.

Po dołączeniu do Brygady spotyka się ze starszym bratem Wacławem, literatem i poetą, a od roku ułanem Beliny. Za jego namową decyduje się zrezygnować z funkcji oficerskiej w piechocie i zgłasza się do pułku Beliny w stopniu ułana. W pułku tym bierze udział w walkach na froncie wołyńskim i pełni służbę w okresie przejściowym, po wycofaniu Legionów do Królestwa, w konsekwencji „aktu 5 listopada”.

W wyniku „kryzysu przysięgowe-Szczypiorna, nie towarzyszy tam go” w lipcu 1917 r. nie idzie do swemu bratu, wraca natomiast do konspiracyjnej służby w POW, w której pozostaje do końca października 1918 r. i z której zostaje powołany do pierwszego Rządu Niepodległej Polski, zorganizowanego w Lublinie przez Ignacego Daszyńskiego. W rządzie tym obejmuje stanowisko wiceministra propagandy przy ministrze Wacławie Sieroszewskim.

Po dymisji rządu Daszyńskiego zgłasza się do piechoty. Bierze udział w walkach na froncie wschodnim jako dowódca plutonu i kompanii w 22 p. p. Uzyskuje 4-krotnie Krzyż Walecznych.

W okresie pokoju pełni służbę w

Sztapie DOK IV jako kierownik samodzielnego referatu informacyjnego z ramienia Oddziału II Sztabu Głównego. Osiąga w tym dziale pracy doskonałe wyniki rozpoznając wszystkie wtyczki wywiadowcze niemieckie w obszarze Łodzi.

Po Kampanii Wrześniowej jest przez rok oficerem informacyjnym w Brygadzie Karpackiej na terenie Palestyny, a następnie kierownikiem placówki informacyjnej na Wschodzie z ramienia Oddziału II Sztabu Naczelnego Wodza w Londynie.

W W. Brytanii, po zakończeniu wojny, osiedla się w Londynie, pracuje zarobkowo, jest członkiem zarządu Instytutu Józefa Piłsudskiego, skarbnikiem Koła Beliniaków. Bierze udział w życiu politycznym emigracji jako członek Ligi Niepodległości, delegat Ligi do Rady Jedności Narodowej, a ostatnio jako zastępca delegata Ligi do Komisji Tymczasowej Okresu Przejściowego.

My Beliniacy żegnamy z wielkim żalem serdecznego towarzysza epopei beliniackiej, wiążącej nieliczne już grono ogniwami naszej ideologii, tradycji wiernych żołnierzy Komendanta i węzłami bratniej przyjaźni. „Non Omnis Moriar” — pozostaje w naszych sercach zawsze żywy, mimo, że już nie będzie ożywiał naszych zebrań koleżeńskich inteligentnymi, rzeczowymi, trafiającymi w sedno uwagami, łączonymi z humorem, w którym nieraz przewijała się kpiarska nuta, ale zawsze na poziomie, nie obraźliwa, a jedynająca sympatię.

Życie Twoje Kochany Zygmuncie upłynęło w trudzie i znoju służby, walki i pracy dla Polski wolnej i niepodległej. Żegnamy Cię słowami niezłomnej wiary z przepięknej pieśni Drużyn Strzeleckich aktualnej również dziś, tak jak sześćdziesiąt lat temu, gdy powstała: „Z trudu naszego i znoju Polska powstała nie by żyć”.

Józef Smoleński